

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

XXIV. Sermo. Pro Festo Circumcisionis Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

PRO FESTO
CIRCUMCISIONIS.

*Semetipsum exinanivit formam servi accipiens . . .
propter quod & Deus exaltavit illum, & do-
navit illi nomen, quod est super omne nomen:
ut in nomine JESU omne genu flectatur cae-
lestium, terrestrium & infernorum. Philipp.
2. v. 7. 9. 10.*

IN mysterio hodierno tria nobis consideranda proponit S. Bernardus, *Circumcisionem, Nomen & Sanguinem*, quæ triplicem pariter nobis causam subministrant, *Admirationis* sc. *Amoris & Imitationis*. *Admirationis*, ob exinanitionem Christi circumcisi, id est, signati caractere peccatoris: *Amoris*, ob Christum humiliatum ad nos glorificandos: *Imitationis*, istius tam profundæ humilitatis: *Admirationis*, propter adorandam majestatem nominis ipsius super omne nomen, concessi à Patre suo Dei Filio, in recompensationem exinanitionis Dei: *Amoris*, propter nomen, quod nil significat nisi dulcedinem, teneritudinem, & charitatis excessum: *Imitationis* virtutum SS. Jesu nomine expressarum. *Admirationis* in contemplatione lætæ immortalitatis, cultri rubentis Dei sanguine: *Amoris* ob guttas primas cruoris adeò pretiosi, quas impatiens Jesu dilectio è venis ejus extraxit, ut sanguinolentis characteribus signaret protestationem

tionem nobis factam, manendi noster *Jesus* id est Salvator.
Imitationis dolorum, & patientiæ Christi jam in balneo
sanguinis sui abluti.

Interim dum cœlum universum, omnis terra & in-
ferus simul debitum præstant homagium illustrissimo
huic nomini *Jesu*: consideremus primò exinanitionem **DIVISIO.**
Jesu circumcisi; deinde in altera parte ponderemus istius
exinanitionis præmium compensativum per gloriam No-
minis excellentissimi, *Jesu*.

Ut comprehendamus hoc mysterium imploremus
gratiam Sancti Spiritus, sine cujus cooperatione teste Divo
Paulo ne quidem dignè, ut oportet, nomen *Jesu* pronun-
tiare possumus, quam ut nobis impetret *Deipara*, priùs ei
dicamus salutationem. *Ave Maria.*

Quæstio est admodùm famosa inter Theologos &
Sacrae Scripturae interpretes, num dicta à S. Paulo exina-
nitio, seu annihilatio conveniat propriè, directè & in rigo-
re adorandæ Personæ Theandricæ Verbi, aut solùm ejus-
dem Humanitati.

S. Ambrosius & Dionysius Alexandrinus cum qui-
busdam aliis judicant, immutabilitatem Verbi, quod in se
ullam imminutionem recipere nequit, aut de novo super-
venientem accessionem, non admittere, ut dicatur, se ex-
inanuisse, sed solam Humanitatem ipsius sustinuisse pro-
fundam exinanitionem in hoc, quòd illa non receperit in
novo isto statu, quem per Incarnationem subiit, omnes
sequelas, & omnes adpertinentias, alioquin debitas ado-
randæ suæ dignitati, sed è contrario eadem apparuerit in-
duta nostras fragilitates & infirmitates, atque splendoris
hujus Regii loco, sibi titulo unionis hypostaticæ compe-
tentis,

centis, susceperit in se formam servi, se subjiciendo humilitati, & miseriis nostræ mortalitatis.

Philip. 2. 6.

Nihilominus communior Theologorum & Interpretum opinio tenet, quòd S. Paulus attribuat præfatam annihilationem seu exinanitionem propriæ Personæ Verbi. Eius verba sunt clara: *Cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo, sed semetipsum exinanivit.* Is, qui se exinanivit juxta D. Pauli sensum erat æquè Deus, ac Pater illum generans, ac possidebat omnia Divinitatis Regalia justo titulo æternæ suæ generationis. Verbum ergo, quod Deus est æqualis cum Patre, ipsum est, de quo Paulus testatur, se exinaniisse. Quod tamen non sic intelligendum, monet Theologorum apex D. Augustinus, quasi Verbum amiserit aliquid sibi essentiali, sed, quòd aliquod esse de novo susceperit: *Non, quod habebat, deposuit, sed, quod non habebat, accepit:* vel, juxta expositionem D. Leonis. *Nostra suscipiens, propria non amittens.* Res omnino paradoxa! assumendo id, quod non habebat, se exhaustit, recipiendo, quod erat à nobis, se depauperavit, & exinanivit. Audite Angelica sua differentem linguâ D. Thomam.

Philip. 2. 7.

Psal. 38. 6.

Natura humana, existens infinitè plus in potentia, quàm in actu, est ingens vacuum, Verbum Divinum se uniendo isti naturæ humanæ, huic vacuo, seu nihilo: *Semetipsum exinanivit.* Aut dicamus cum Psalmista: *omnia esse creata coram Deo nihilum esse: Substantia mea tanquam nihilum ante te.* Hinc Verbum assumens nostrum esse creatum per unionem cum natura nostra, se reduxit ad nihilum, *Exinanivit.*

Vel sequamur doctam Card. Cajetani explicationem: *Quanquàm Dei Filius, docet is, semper retinuerit*

rit

rit æqualitatem cum suo Patre, per suam tamen Incarnationem sibi appropriavit aliquid, quo antea carebat, vī cuius in tempore verificatur, quod antea & ab æterno verum non erat: *Pater major me est.* Profunda est humiliatio Personæ istius Divinæ, posse consequenter ad unionem cum natura nostra initam de se prædicare: *Ego sum vermis, & non homo.* Joan. 14. 28.
Psal. 21. 7.

Cum præcipuum, quod in hodierno mysterio considerandum, sit descensus & abjectio Christi ad imam humilitatis abyssum, cō nos pariter demittamus nos argumentis & probationibus nostris.

Quatuor principales reperio descensus seu passus, quos fecit Divinum Verbum, ut pertingeret ad ultimum hujus abyssi fundum; super iis instituite, quæso mecum quandam reflexionem.

Primò, *Verbum factum est.* Passus ecce primus enormis, verè passus alicujus gigantis: *Exultavit ut gigas.* Descendens de sinu paterno, ubi genitus, non factus, se demisit in sinum maternum, ibi de novo concipiendus; *Factus ex muliere,* ut phrasis sonat Paulina, & ex substantia mulieris. Verbum factum, idem est, ac supremum principium, & primaria causa recipit esse à suo effectu, fons acquirit novam sui fluxus originem. Verbum, quod fecit omnia, apparet modò factum, & in tantū, ut faciat, Deum dependentem, Deum subjectum, Deum obedientem. I.
Punctum.
Psal. 18. 6.
Galat. 4. 4.

Verbum caro factum. Occurrit alter passus amabilis istius demissionis; descendit è summo gloriæ suæ fastigio, à splendore suæ Divinitatis totaliter puræ ad limum & lutum. Supputetis, si potestis, quot infinite fecunda Dei virtus producere possit naturas nobiliores & longè perfectiores, quam sit præstantissima.

omnium cœlestium Intelligentiarum, exinde mensuretis distantiam intra perfectissimum Angelum & hominem interpositam: postea asserite, quod Verbum in sui ad carnem descensu tot gradus transierit, quot comprehendi possunt naturæ possibilis humanâ excellentiores. Idem proinde non est, Verbum factum est Angelus, est Cherubin, aut Seraphin, sed caro factum. Neque dicas, Verbum caro factum, quali primus homo, Adam in statu innocentie fuit præditus, immortalis, & impassibilis; sed caro factum, quæ temporum injuriis, variisq; doloribus est subiecta.

In tertium impingimus jam passum, quo accessit non solum ad carnem hominis, sed ad carnem infantis, ad carnis infantiam, qui infimus status idcirco præcipue considerandus, quod in illo omnes ejus excellentiæ verè sint exinanitæ, id est, incognitæ manserint.

Deus secundum Theologiæ placita triplicis speciei numerat in se perfectiones, eas sc., quæ immediatè emanant, & procedunt ex sua essentia, velut immensitas, æternitas & immutabilitas. Secundò sunt, quæ vitæ ipsius effluvia quædam nuncupari possunt, sicut Sapiencia, scientia, ejusque operationes omnipotentes. Tertio, quæ libertatem illius consequuntur, prout sunt bonitas, misericordia & justitia. Omnes istæ perfectiones in Incarnationis mysterio apparent quasi exinanitæ. *Suscipitur à majestate humilitas, à virtute infirmitas, ab eternitate mortalitas*, habet oraculum Magni Leonis.

Sapiencia Dei latet abscondita sub forma infantis, qui aliud nescit, nisi balbutire; Potentia est exinanita in infirmitate carnis nostris miseriis obnoxia; immutabilitas ejusdem est cooperta involucro corporis, quod juxta-

men-

mensuram ætatis crescit; sic de aliis attributis discurrendo. *Grave mihi est, adorare Deum juniorem*, dicebat quidam Judæus disputans contra Gregentium Archi-Episcopum Homeritarum. Verum est, quòd status iste esset indignus Divinitate, nisi excessus amoris ipsius defectum suppleret.

Necdum ad infimum abyssi fundum devenerat, quia adhuc ulterius humiliandi, inferius adhuc se dejiciendi, occurrit locus, à D. Paulo sequentibus verbis expressus: *Deus filium suum mittens in similitudinem carnis peccati.* Rom. 8. 3. Filius Dei non carnem duntaxat induit, carnem inquam, passibilem, carnem infantilem, sed ò prodigium humilitatis heteroclitæ! carnem assumpsit signatam stigmate peccati; non tantum ex eo capite, quia se objecit pœnis, doloribus, qui sunt fructus & effectus necessarii culpæ, sed quoniam subiit onus legale Circumcisionis, quæ apud Judæos nostrum figurabat baptismum, & ordinata fuit ad consequendam peccati remissionem, cujus erat testimonio D. Bernardi quasi character, aut melius loquendo, cicatrix. *In Incarnatione factus est paulo minus ab Angelis; in Circumcisione multo minus, qui non solum formam hominis, sed formam habet peccatoris: insigitur enim veluti canterio latronis.* Post peccatum ipsum nil adeò est abjectum, quàm figura & forma peccati. Verbum accipit hodie ex amore nostri formam peccati, cui peccatum recipere in se, est impossibile. En ultimum denique gradum, quem Verbum attingere potuit; *Non plus ultra*, Deus quippe per omnes suæ omnipotentis vires se inferius ultra demittere nequit.

S. Joannes Chrysostomus ea D. Pauli verba: *Semet- ipsum exinanivit, formam servi accipiens,* sequendo textum Græcum

S. Bernard. in
Serm. de Cir-
cumcisione.

Philip. 2. 7.

Græcum

Græcum sic legenda tradit: *Formâ servi acceptâ exinanivit*: prius in Incarnatione & Nativitate sua formam assumit mancipii, in Circumcisione progreditur ulterius se eòusque humiliando, quòusque possibilitas admittit, uniendo sibi formam peccatoris. Jam videte quomodo.

In sua Incarnatione, & maximè in mysterio suæ infantia se exinanit, id est, incognita reddit Divinitatis suæ attributa; at in Circumcisione sua exinanit propriam essentiam, cùm peccatum contradictoriè sit oppositum Divinitati, & prorsus incompatible cum natura Dei; hoc cauterium peccati illi incidi nequibat, quin ab aliis æstimaretur peccator, & per tale medium incurreret infamiam, vi cuius in iudicio humanæ fidei opinio de ejusdem Divinitate exinanitionem pateretur. Exinanibat insuper magnificam suorum titulorum gloriam, à persona sua cæteroquin inseparabilem, Judicis nim. Regis, summi Pontificis, Messia; omnes siquidem istæ dignitatum qualitates se cum peccato nequaquam poterant compati: nam si quis hodie sustineret in sua carne cultrum circumcisionis, talis forinsecus non compareret, ut Judex, sed noxæ reus, nil Regium præferret, imò haberetur mancipii instar, non repræsentaret Salvatorem, bene salvandum exprimeret, qui ipse indigeret, salvari.

Adhuc superest, quod notandum rogo, paupertatem, nuditatem, contemptum hominum, ipsa etiam tormenta, mortemque in omnium sapientium iudicio res esse de se adiaphoras, ad verum honorem vel dedecus indifferenter se habere, utrumque involvi potius in eorum causa; ex. gr. magnus quispiam Princeps infra statum suum se abjicit, ut populum suum altius elevet, se ad incitas redigi sinit, ut subditos dicet, ad quorum item salvandam vitam

mor-

mortem oppetere non dedignatur, an non talis apud omnes suos status gloriam nominis sui promeretur immortalē? At peccatum est essentialiter ignominiosum; ita ut sit impossibile, videre aliquem peccati notā inustum, quin simul eum judicemus vero contemptu dignum, in illis saltem circumstantiis, in quibus fides non elevat aut corrigit rationem. Nihilominus hoc est, quod evenire videmus hodie in Christo. Quis enim posset ipsum videre recurrentem ad remedium, quin judicaret, quod eo indigeret? Quis posset intueri corpus illius sanguine ablutum reliquorum infantium more, citra censuram, animam ejusdem pariter fuisse pollutam?

Dictis superaddite, si placet, quod possimus dicere, mysterium Circumcisionis hodiernum esse fundum & abyssum humiliationum Christi, quatenus nimirum humilitas tantā potentia hic suum exercet imperium, ut nec nullus quidem radius gloriæ extrinsecus comparere videatur. In Nativitate ipsius si Verbum Divinum obmutescit, cœlum linguis Angelorum ejus magnalia deprecatur; si præsepe Deum tegit, illum fulgidissimum recens exortum sidus cum splendore detegit, pro Deitate facundè perorat, ut S. Maximus vult: *Latet in pannis, fulget in cœ-* Serm. de Nativit.
lis, cune nascentem, stella indicant dominantem.

In Baptismi susceptione quando innocentia nocentium globo se immiscuit, aperti cœli hanc simul aperuerunt, & in lucem protraxerunt unā Spiritus Sanctus, visibiliter supra caput Christi quiescens, & vox Patris æterni sensibiliber excepta.

Dum pruriens ad maledicendum Judæorum lingua nomen ipsius opprobriis obruere laborat, suspensam tenet totam Judæam ille in admiratione suorum miraculorum:

K k k

ægri

agri restituti, mortui ab inferis revocati altâ voce testantur contrarium, impositis ei calumniis. Imò in Cruce etiam moriturus tam vivaces sublimioris gloriæ ejaculatur radios, ut, qui eum in vitæ suæ mirabilibus agnoscere nolebant, tunc publicè compellerentur testari: *Verè hic*

Marc. 15.39. homo filius Dei erat.

Uno verbo, semper is alioquin solet adhibere mixturam, inquit Arnoldus Carnotensis, gloriæ & ignominie: *Vicissim humilitas & sublimitas quibusdam inter se revolutionibus partiuntur negotium.*

Sed in Circumcisione nil aliud deprehendimus, nisi materiam humilitatis, ejulatus læsi infantis audimus, matrem cernimus compassione tactam, miscere lachrymas cum cruore sui filii; occurrunt nobis infames peccati notæ, crudelitate cultri innocuæ ac purissimæ carni ipsius incisæ. Licet ei pro tunc imponeretur magnum hoc nomen *Jesu*, illius tamen gloria foras non prorumpbat, siquidem virtus istius latebat adhuc incognita. Mysterium itaque præsens non solum profundissimæ humilitati fuit sociatum, sed humilitati, quæ nihil gloriæ in sui admittit consortium, & consequenter verissima est Christi exinanitio. *Semetipsum exinanivit.*

O Mi Deus! quàm horrendum est monstrum superbus posthac Christianus, quòdque plaga hæc superbiæ sit incurabilis, omnino fateendum est, si dictâ Filii Dei exinanitione curari non possit. Profitemur omnes, nos credere in Deum circumcisum, qui est Sanctus Sanctorum, & impeccabilis existens, ex amore tamen nostrî remedium adèd probrosum & dolorificum peccati sibi applicare statuit: nos è contra criminibus totaliter cooperti, haberi volumus innocentes. Ad peccandum sumus in-

vere-

verecundi, pleni pudore & fragilitate, quando confessio
& pœnitentia de peccatis instituenda: *Malè proni in vul-* Serm. 7. de
nera, pejus in remedio verecundi, & horrescimus vulneris li- Circumcisi,
gaturam, qui de vulneribus interdum gloriamur, ita suos exe- Dom.
rit in nos aculeos Claravallensis Apis.

Post promulgationem hujus mysterii, quærit S. Leo,
num inter fideles inveniri possit, ad quascunque dignita-
tes aliquis sit evectus, qui imposterum pudori sibi ducere
ausit exercitium & scholam humilitatis, cujus summus
Deus noster tam stupenda nobis reliquit paradigmata: *Nemo aestimet sibi pudendum, quod manens Deus in forma ser-*
vi, Deo non est arbitratus indignum.

Interea quis est inter nos, qui exercendæ humilita-
tis praxi sit studiosè intentus? Humilitas est quidem vir-
tus Christianis propria, cum paganos lateat incognita: sed
modò non ampliùs videtur esse virtus Christianorum; su-
perbia quippe & vanitas penitus ferè occuparunt omnia
corda.

Unde nascuntur illi invidiæ motus, qui nos ad in-
tuitum prosperitatis alienæ inquietant? hæc inter proxi-
mos odia, bella, discensiones? Unde emergit tantus ve-
stium luxus, excessivæ in eas factæ expensæ citra ullam
statûs, conditionis differentiam, nisi ex infelici ambitio-
ne, aliis eminendi, seq; ostentandi? Unde oritur intole-
rabilis magnatum fastus & tumor, pedibus suis inferiores
proculcantium, à quibus præterea exigunt cultum soli
Deo deferendum? ex quo alio promanat fonte insatiabi-
lis pecunias coacervandi avaritia, quàm ex inordinato ho-
noris appetitu? Mihi credite, notat D. Chrysostomus,
ipsam mali radicem excindi curat S. Paulus, quando fal-
lacium divitiarum cultoribus, ab Ecclesiasticis Oratori-

K k k 2

bus

1. Tim. 6.

bus humilitatem præcipit, persuaderi: *Divitibus præcipe hujus sæculi non sublime sapere*, superbas cogitationes, elatos conceptus deponere. Videtur aptius medium ad eos convertendos, si moneantur, & moveantur ad moderandam immodicam auri famem, & erogandas pauperibus eleemosynas: nil minùs, respondet S. Chrysoſtomus, bene enim Apostolus novit, quòd plerumque illorum avaritia altiorem suam derivet originem è superbiæ fonte, quòd sint avari quia superbi; divitias statuunt ut medium ad finem, animo nimirum se super alios extollendi, sibi que famam comparandi.

Quidnam aliud mercatores extra justos commercii limites abstrahit, suoque lucro adeò rabiosâ adglutinat fame, nisi desideria, quibus æstuant, augendi familiam, promovendi liberos, seque in obtenta mundi dignitate tuendi? Quidnam potissimam Christianorum partem excæcat, rebellem efficit luminibus gratiæ? quid ipsos compellit, suffocare mille bona proposita cœlitus Divino calore concepta, pro salute propria consequenda? mundanus ille metus, & inanis apprehensio, nè sustineamus aliquam coram sæculi hujus alumnis vilipensionem existimationis nostræ in exercitatione virtutis.

Philip. 2. 7.

Quòd si adeò arctè constringimur desidero ampliandi honorem, discamus hodie viam, cui, ad consequendum illum, nos insistere oportet. Num decipi timeamus premendo vestigia, quæ increata Sapientia consignavit, ut mediantibus iis scanderemus ad gloriæ apicem? *Semetipsum exinanivit, propter quod Deus exaltavit illum &c.* Descendit infra omnes creaturas, quapropter Pater æternus dedit illi nomen, quod est super omne nomen. Hæc est gloria

gloria nominis istius, ad quam pluribus declarandam in sequenti altero puncto jam progredior.

Etiam si nil aliud proferrem in medium ad laudem Sacrosancti istius nominis, quàm ipsius auctorem, Patrem æternum, qui idem in compensationem exinanitionis suæ, modò vobis explicatæ, Christo suo Filio, attribuit, credo, ex hoc solo capite majorem de eo æstimationem à nobis concipiendam.

Minima etiam humiliationum exercitia à Verbo suscepta merentur præmia infinita, quousque igitur excrevisse censendum est, extremum hunc humilitatis excessum in ratione meriti? S. Paulus nusquam facit mentionem nominis istius, nisi quatenus est compensativa præmiatio.

Res stupenda! Alia illustria attributorum nomina u. g. Sapientiæ æternæ, Vivi characteris substantiæ Paternæ, Creatoris, Regis, Judicis supremi vivorum & mortuorum prædicata sine ullo sui dispendio sibi comparavit, utpote debita vi communicationis essentiæ suæ cum Patre, tanquam vero Deo, & homini insuper, titulo unionis hypostaticæ. Sed quando de nomine *Jesu* assumendo, negotium fuit, videtur initus esse contractus aliquis inter Patrem & Filium; quasi Pater nollet concedere nomen istud suo Unigenito, nisi descendentem priùs videret ad fundum abyssi, ad infimum humilitatis gradum: *Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer, vocatum est nomen ejus Jesus.* Ad acquirendum hunc titulum, oportet, ut proprio subscribat & obsignet sanguine protestationem, obediendi usque ad mortem Crucis.

Proinde non admiror, quòd S. Paulus probaturus excellentiores Christi præ Angelis prærogativas, fundamentum

mentum desumat è præstantia nominis ipsius. *Tanto melior Angelis effectus, quanto differentius præ illis nomen hereditavit.*

Hebr. 1. 4.

Nomen verè magnum. 1. Ob magnitudinem id donantis. 2. Ob magnitudinem rei significatæ. 3. Ob magnitudinem effectuum, quos in se continet.

Quemadmodum perfectè hætenus *Nemo novit Filium, nisi Pater*, ut Christus ipsemet docuit; ita nullus capax extitit præter Patrem donandi nomen illi. Eandem igitur adhibere debuit fecunditatem sui intellectûs, quâ filium ab æterno progenuit, ad nomen hoc in tempore producendum. Ideo signanter in prædicatione sua Isaias exprimit: *Os Domini nominabit*, nomen hoc pronuntiabit, quod unicè capax, exponendi officiorum, dignitatum, & honorum celsitudinem à Deo intra manus Christi consignandam. *Vocabitur tibi nomen novum, quod os Domini nominabit.*

Isa. 62. 2.

Ibidem.

Est insuper nomen in sua significatione transcendens omne nomen, cujus partem Deus hominibus tribuere voluit, eis communicando effluvium suæ autoritatis. Primò, quia fuit institutum ad significandum Regem, cui omnes ceteri monarchæ sunt subjecti, Principem, è cujus nutu cuncta dependent sceptræ, Judicem, cujus decreta universi submissò poplite reverentur mortales, summum Pontificem, cujus omnes reliqui simplices solum sunt Vicarii. *Exaltatum est Nomen ejus solius.* Secundò, nomen est super omne nomen, quia includit omnes perfectiones significatas per nomina essentialia, veluti, *Deus*; per Personalia, uti, *Verbum*; per relativa ad creaturas, sicut, *principium*. Præterea id exprimit altiorem terminum potentia Dei, excessum bonitatis Divinae, primum & magis

Psal. 148. 13.

magis præcipuum propositum ejus Sapientia. Ita ut si reliqua Divina nomina nobis repræsentent essentiam Dei necessariam & independentem, primam omnium essentialium scaturiginem; ad modum illius, quod Deus ore proprio Moyse exposuit: *Ego sum, qui sum.* Vel istius ^{Exod. 3. 14.} adeò apud Hebræos venerandi: *Jehova*: Si nobis indicent Deum operantem ad extra, ut *creator, omniscius, omnipotens, providus* &c. Hæc tamen omnia non plus nobis innuant, quàm operantem intra limites statûs naturæ: Sed Augustissimum *Jesu* nomen declarat Dei virtutem operativam in eminentiori statu gratiæ. Verbo, istud nobilissimas denotat operationes, opulentissimas communicationes, quas Deus extra se producere valet; quales sunt, communicatio hypostasis, & Personalitas Verbi factæ cum Humanitate Salvatoris, effusio vitæ spiritualis gratiæ fidelium animis, participatio gloriæ ac felicitatis æternæ mentibus Beatorum præstandæ.

Sæpius comprehendere nequivi, cur Isaias genealogiam Christi instituens tam prolixam titulorum congeriem in medium proferat, quibus illustrissimos hujus infantis Divinitus concessi natales adornet, & nullam præstantissimi faciat mentionem nominis: *Filius datus est nobis, & factus est principatus super humerum ejus, & vocabitur nomen ejus Admirabilis, Consiliarius, Deus fortis, Pater futuri sæculi, Princeps pacis.* ^{Isai. 6. 9.} En quàm speciosa æquè ac vera nomina: Sed ô theodidacte Vates, ubi est nomen illud, quod super omne nomen? S. Bernardus opinatur, intentionem fuisse Isaiæ, hæc nominum multiplici differentiâ explicandi excellentias in nomine *Jesu* contentas, exprimentes omnes istos illustres titulos, officio Salvatoris annexos; quia si unquam certè *Admirabilis* suspici meretur

in unione ineffabili duarum naturarum, infinito à se spatio distantium, componentium unam, adorandam Jesu Personam. Meritò appellandus est *Consiliarius* Altissimi, in qualitate enim *Jesu* subit arcanum Dei consilium, ut inde hauriat notitiam negotiorum suorum prædestinatorum. Jure item vocatur *fortis*, quia ut Salvator mortem vicit, inferorum portas destruxit, peccati potentiam fregit, vires contrivit. *Pater futuri sæculi* appositè nominatur *Jesus*, ut talis quippe moriendo, ipse nos regeneravit in vitam immortalem. Bene tandem subscribitur titulus: *Princeps pacis*, siquidem *Jesus* est, qui pretioso suo sanguine pacificavit universa, pacem cælum inter & terram composuit. Quòd si ergo, ut videmus, omnes isti pretiosi tituli, de quibus mentionem agit *Isaias*, sint radii quidam coronantes Sacro-Sanctum *Jesu* nomen; concludamus cum Propheta *Jeremia*: *Domine magnus es tu, & magnum est nomen tuum.* *Magnum* in significatione Verbi, quod caro factum, unionis Divinæ cum natura humana; *magnum* in adimplentione salutis humani generis; *magnum* in exprimendis omnibus officiis, & honorificis dignitatibus Salvatoris; *magnum* denique in stupendis suis effectibus.

Jerem, 10, 6.

Hoc præclarum *Nomen*, encomium est *Hermetis* unius ex Apostolorum discipulis, *filius Dei magnum est, & immensum, totus ab eo sustentatur orbis.*

Vigebat quædam inter Rabbinos hæresis, sibi persuadentes, nihil impossibile esse illi qui ritè nôsset pronuntiare nomen tetragrammaton *Jehova*; *Moysen* de hoc secreto cælitus edoctum, inde tot victorias ex hostibus retulisse, quoties cum iis congressum tentasset. Sapientissimum item *Salomonem* evasisse, omniumque rerum
natu-

naturalium notitiam ex fonte, seu virtute nominis istius haussisse, tradunt. Sed Christianæ veritatis maxima est, quod si bene, ut oportet, sciamus uti Sacratissimo Jesu nomine, sumus experturi prodigiosos omnino effectus: *Santum & terribile nomen ejus.* Psal. 110. 9.

Est nomen hoc merum intellectui nostro lumen, ejus dissipans tenebras, cui ostendit etiam ornamenta gratiæ & sanctimoniam. Si nobis liceret penitus inspicere arcana sub tam specioso nomine recondita, detegerentur nobis inestimabiles thesauri Charitatis Dei erga homines infinitæ; objicerentur nobis grandia & admiranda Dei in nos decreta & gratiarum opes nobis à Deo præparatæ, dummodò eas in virtute ac nomine Jesu petamus. Idcirco consulit nobis antiquus ille Hesichius presbyter, ut cordi nostro lampadis instar id nomen affigamus: *Domum nostri cordis nomine Jesu, veluti lucidâ lampade exornemus.*

Idem nomen est quoddam balsamum & oleum effusum, quo voluntatis nostræ affectiones emolliuntur, suaves, flexibiles ad motum gratiæ redduntur, unde hauriunt virtutem invincibilem ad quascunque emergentes difficultates superandas: *Oleum effusum nomen tuum.* Cant. 1. 7.
Tunc, quando ineunda nobis pugna non tantùm cum carne & sanguine, sed cum cunctis principatibus tenebrarum harum, notat S. Ambrosius, pretiosum istud oleum adhibeamus ad nos ipsos roborandos. Illo se inungebant olim invincibiles Athletæ, fortissimi, inquam, Martyres, antequàm descenderent in arenam luctaturi cum tortoribus: *Hoc unguento uncti sunt Martyres.*

Sacrum istius Nominis, inquit Sapiens Idiota, balsamum

Aa 9. 5.

mum sanat omnes plagas nostras, roborat debilitates nostras: ipsum audiamus: *Sanat languidos, recreat fessos, penetrat duros.* Hujus veritatis experimentum capere licet ex animo quodam excecato, corde admodum obstinato, nimirum S. Pauli. Vix Christus ipsi explicarat sui nominis virtutem: *Ego sum Jesus*, mox totaliter immutatus, promptus & paratus erat ad cuncta, quæ sibi præciperentur. O si nos æquè sciremus in difficultatibus, quas in exercitio virtutum sentimus, nostram animam, sicut oportet, alloqui: *Jesus est*, qui hoc à te exigat; *Jesus est amor cordis tui*, tua spes, tuum gaudium, quem sequi, & imitari debes in isto conflictu; talibus jaculis seu jaculatoriis precibus certè omnes difficultates cederent, aut si non penitus abscederent, experiremur vires subministrari invincibiles ad easdem superandas. Ut paucis absolvam, in summis, amaritudinum fluctibus, quibus exagitur cor nostrum, in extremo tristitiæ & desperationis barathro cum mellifluo Bernardo testari possemus, quòd *Jesus sit mel in ore, melos in aure, jubilatio in corde.*

Psal 110. 9.

Prov. 18. 10.

Sicut Divinum hoc nomen nobis per omnia & in omnibus est favorabile, ita pariter est terribile hostibus nostris: *Sanctum & terribile nomen ejus.* *Turris fortissima nomen Domini*, subjungit sapiens; turris, ad quam prædestinati confugiunt, cui portæ infernales nequeunt appropinquare, minus se opponere audent. Deus non solum vult, ut hoc speciosum & tam gloriosum nomen sit præmiatio exinanitionis Christi Jesu circumcisi, sed ordinat id insuper, ut sit remuneratio nostra.

Quàm

Quàm pretiosum est munus istud, quo Deus nos veluti strenâ hîsce ineuntis novi anni Calendis, donare eupit. Imprimite, dilectissimi Auditores mei, dictum nomen bene tinctum & imbatum sanguine Jesu frontispicio adium vestrarum, & Deus eas hoc scuto tutabitur: præfigite idein initio negotiorum vestrorum, & Deus illa fortunato beabit successu. Omnes sequentis anni actiones fiant ad gloriam ejusdem sanctissimi Nominis, & Deo erunt acceptæ, quasque remunerabitur præmio vitæ æternæ. *Omne, quodcumque facitis in verbo, aut in opere, omnia in Nomine Domini nostri JESU Christi.* Colof. 3. 17.

Tu blasphemias dedite, qui brevî Dei dudum capiti tuo imminentem vindictam senties, maledicæ salutariferum nomen imponas linguæ, ac liber eris hac damnatorum consuetudine. Tu luxuriæ cæno immerse, purissimum nomen istud incide pectori tuo, extinguentur impuræ illæ flammæ, tanto jam tempore inibi ardent. Tu, qui tamdiu & toties vindictas spiras, quoties respiras, idipsum adhibe, & applica nomen, est enim oleum dulcedine refertum, quod dulcorabit acrimonias & amaritudines odiorum inveteratorum.

Davidem imitemur universi in præsentis anni auspiciis, ultro cum eo provocemus armatos hîsce Goliatho non impares, armatos gigantes, congregiamur cum hostibus, qui sunt pravæ inclinationes, maligni habitus nostri: liberè fiducia pleni iis insultemus: *Ego venio ad te in nomine Domini.* 1. Reg. 17. 45.

O infelix iracundia, quæ in tanta mala nos præcipites agis; maledicta vanitas, quæ toties ad subtrahendam

dam Deo suam gloriam, injustè nobis arrogandam, nos inducis; venio ad vos sine metu, intrepidus, vobiscum congressurus in nomine *Jesu*, quod est nomen virtutis, victoriæ augurium; viribus fortissimi istius Nominis roboratus, vi Nominis hujus vos prostrernere, delere confido. Credite mihi, præscribens ut efficacissimum contra passionum motus S. Bernardus ait: *Nihil ita ira impetum cohibet, superbia tumorem sedat, extinguit libidinis flammam, sitim temperat avaritiæ.* Ratio hujus est, quia pronuntiando id nomen, mihi propono suavissimum, humillimum, castissimum omnium mortalium, qui quatenus homo, me animat suo exemplo, & quatenus simul est Deus, me roborat gratiæ suæ subsidio.

Quandoquidem Christus nos hodie Xenio remuneratur, meritò à nobis reciprocam expectat strenam. Quod principaliter à vobis exposcit, est, ne ipsum à consortio sui tam beati nominis excludamus, quod tam caro comparavit pretio, eique tam gloriosum est. Sed quâ ratione possibile sit, id subtrahere, quod Pater æternus illi donavit? Imò certo quodam modo id fieri potest. *Jesus* significat Salvatorem: non autem erit nisi solo nomine Salvator, nisi sint salvandi, & quò minor salvandorum numerus, eò minùs nomen Salvatoris extenditur quoad suum salutis effectum. Quòd si ergo peccator salutis tuæ obicem ponis, ex parte tua nomen Salvatoris Christo adimis, si oblatae gratiæ cooperari renuis, eundem impedis, ne tuus sit Salvator, sed destructor, iudex & vindex sit, illum compellis. Reflexionem super annum præteritum institue, quàm paucæ in computum veniant salutis actiones, quàm multa numerabis operanda.

damnationis & perditionis? Ex duodecim mensibus, è quibus componitur annus, nōne vix deprehendes quindecim fortè dies in tali statu exactos, ut Christus potuerit esse tuus *Jesus*, id est Salvator? Nam eādē viā sequenti etiam anno vitæ tuæ continuabis cursū? Quódnā, & ubi lucrum hæctenus comparatum? Quid residuum de anno, qui effluxit, manet aliud, nisi id, quod pro tua salute fuisti operatus? Ineas itaque generosam hodie resolutionem proficiendi juxta mensuram gratiæ, quam Christus *Jesus* in hodierno mysterio tibi est promeritus, ut proficiens de virtute in virtutem, perfruaris demum gloriæ regno quod tibi præparavit in cælo.

Amen.

